

Een preek van John Warburton: Christus, de beminde

John Warburton 1776-1857, Predikant in de Baptistengemeente te Trowbridge.

vertaald uit: Inheritance of our Fathers, Serie 29, no 7.

overgenomen van www.theologienet.nl

‘Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.’ Hooglied 2:16a

Degenen die deze morgen hier aanwezig waren, kunnen herinneren dat deze woorden als onze tekst werden voorgelezen. Wij hebben onze tijd besteed in het maken van enkele opmerkingen.

Ten eerste: Aangaande Christus als de Beminde van de Vader.

Ten tweede: Christus als de Geliefde van de engelen.

En ten derde: Christus als de Geliefde van de heiligen.

Nu zijn we er toe genaderd om onze aandacht te schenken *hoe en wanneer het is, dat de geliefde kinderen van de Heere de taal van mijn tekst ‘Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn’ op zichzelf kunnen toepassen.*

A.

Maar we gaan eerst overwegen dat het bij Gods dierbare kinderen niet altijd het geval is dat ze deze taal kunnen gebruiken voor zichzelf. Want ofschoon -geloofd zij God- zij in alle tijden en gelegenheden de Zijne zijn en Hij de hunne is, is het toch niet hun bemoedigen, hun vreugde, hun gestalten, hun gevoelens, hun geluk of hun troost, die hen tot het eigendom des maken. Neen, de zegen van God vloeit voort, omdat zij de voorwerpen zijn van de soevereine verkiezing van de Vader, de soevereine genade in de verlossing van hun ziel door de Zoon en door de gezegende toepassing en inwoning van de Heilige Geest. Die geeft de troost in hun harten, waardoor zij dan de zegen met vreugde in hun zielen gevoelen. Dan kunnen ze de taal van de tekst met aangenaamheid en vrede toe-eigenen en zeggen: ‘Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.’

Zeer duidelijk blijkt het wat God heeft nagelaten in de bevinding van Zijn kinderen, *dat dit niet altijd het geval was.* Ofschoon Abraham zulk een teken van Gods almacht en goedheid had gezien, bemerkten we toch, dat hij gekweld werd met slaafse vrees. Daarom vertroostte de Heere hem en sprak lieflijk tot hem als een Vader: ‘Vrees niet, Abraham, Ik ben uw Schild en uw Loon zeer groot.’ Was Abraham in het gevoelde bezit van dit gezegend getuigenis geweest dat de Heere de zijne was en hij van de Heere, dan zou hij die slaafse vrees niet gehad hebben, want er wordt gezegd: ‘de volmaakte liefde drijft de vrees buiten’. Slaafse vrees en de nabijheid van de Heere kunnen nooit samengaan.

Ook is het heel duidelijk, dat de arme, oude Jakob niet leefde in de liefde, kracht en genieting van de Heere, dat Hij de zijne was en hij van de Heere, toen hij uitriep: ‘Al deze dingen zijn tegen mij’. De Heere heeft beloofd het duister tot licht te maken en het kromme tot recht. Wanneer de tegenwoordigheid van de Heere wordt genoten, toont Hij lieflijk aan de erfgenamen van de belofte dat zij de Zijnen zijn. ‘Als Hij stilt, wie kan dan beroeren?’ Niemand. Daarom, als Jakob in het genot ervan geweest was, zou hij nooit gezegd hebben: ‘Al deze dingen zijn tegen mij’. Dit is de taal van het ongeloof en vleselijke redeneringen, waar de satan zijn hand in heeft. Al deze dingen werkten echter vóór hem, maar zijnde in de handen van ongeloof en vleselijke redenering en zijn geloof niet in oefening, sprak hij deze woorden.

Nog eens. David, de man naar Gods hart, die zoveel verlossingen had gehad en zoveel aangename bezoeken van God en zoveel lofliederen tot eer van de Heere had gezongen en die zich zeer dikwijls uitdrukte als: ‘Mijn Rots, Mijn Toevlucht, mijn Eer en Die mijn hoofd op heft. Met de Heere kan ik door een bende lopen’. Maar hij kon er bij tijden niet één kruimel van gevoelen, als hij er niets van kwam te ondervinden. Welke woorden kunnen de waarheid

duidelijker en stiller uitdrukken dan deze: 'Als de Heere Zijn aangezicht verbergt, wordt ik verschrikt?' En wie kan openen dan God alleen, als Hij iemand besluit en opsluit? In deze toestand kan een mens niet met aangenaamheid voor zichzelf zeggen: *Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn*. David heeft uitgeroepen: 'Voer mijn ziel uit de gevangenis om Uw Naam te loven,' Ps. 142:8. In deze gevangenis kon David de Naam van zijn God niet loven. Hij kon Zijn voornemen, Zijn verbondsliefde, Zijn beloften, Zijn getrouwheid niet loven en zeggen, dat er bij God geen schaduw van omkeer is. Neen, zijn vertrouwen was geschokt. In God was er geen verandering maar de verandering was in David, omdat de Heere het licht van Zijn aangezicht van hem had terug getrokken.

Een levend mens, die zich hongerig voelt, weet dat hij voedsel nodig heeft. Het zien van voedsel voldoet hem niet. Hij heeft nodig er door gevoed te worden; zonder dat kan het lichaam niet verzadigd worden. Daarom ben ik ervan overtuigd, dat zo min het lichaam zonder het natuurlijk voedsel verzadigd kan worden, ook de ziel niet verzadigd kan worden zonder geestelijk voedsel. David roept met hart en ziel uit: *Zeg tot mijn ziel, Ik ben uw heil*. Voor zichzelf kon hij de woorden van onze tekst niet gebruiken met de gezegende vrucht ervan, tenzij de Heere ze rechtstreeks tot zijn hart sprak en ze krachtig met aangenaamheid aan zijn ziel toepaste, zodat hij in waarheid zou kunnen zeggen: *Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn*.

Des Heeren kinderen worden gezegend met zulke tederheid van de consciëntie en het gevoel van de majesteit, eer en heerlijkheid van God en met het gevoel van eigen waardoelheid, geringheid en onwetendheid, zodat ze de woorden van onze tekst niet durven eigenen, totdat de Heere door Zijn almachtige kracht die aan hun harten toepast.

Nogmaals. Zie hoe David bij een andere gelegenheid uit datzelfde hart de zucht voortbracht en zei: 'Schep in mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest. Verwerp mij niet van Uw aangezicht en neem Uw Heilige Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde Uws heils en de vrijmoedige geest ondersteund mij', Psalm 51:12-14.

Sommigen zullen mogelijk zeggen: 'Wel, het zou een voorrecht voor David geweest zijn en tot zijn troost en het welzijn van zijn ziel en tot eer van de Heere, als hij de Heere had geloofd en gedankt en Hem had aanbeden'. Mijn geliefde vrienden, wat kan God alleen verhogen, dan wat eerst van Hem komt? Iedere zaak brengt zijn eigen gevolg voort. 'Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der Lichten afkomende, bij Welke geen verandering is of schaduw van omkering,' Jak. 1:17. Er is zelfs in de voortreffelijkste van de mensen geen enkel korreltje goedheid, dan alleen wat de Heere er in gelegd heeft. En wanneer de Heere Zijn gezegende tegenwoordigheid terug trekt en Zijn zalving en de werkingen van Zijn gezegende Geest Zijn kinderen onthoudt, worden zij gedompeld in alle ontering jegens God en ellendig in zichzelf.

Wij willen wederom luisteren naar een Psalmddichter. Hij zegt: 'Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde van geslacht tot geslacht? Zal dan de Heere in eeuwigheid verstoten en voortaan niet meer goedgunstig zijn?' Psalm 77:8,9. Is zij opgehouden? Niet één kruimeltje, niet een stofje nagelaten? Niet een enkel greintje overgebleven? Zelfs geen druppeltje nagelaten? Is Zijn goedertierenheid geheel ten einde? Wel, mijn geliefde vrienden, hoe zou de goedertierenheid voor eeuwig kunnen ophouden als ze eeuwiglijk gebouwd wordt en dat in de hemelen zelf Zijn waarheid wordt bevestigd? Psalm 89:3. Maar er is een groot verschil tussen de goedertierenheid gebouwd in de hemelen en die, welke geopenbaard en gevoeld wordt in het hart. Er is een groot verschil tussen een hongerig mens, die voedsel heeft en een, die anderen ziet eten, doch er zelf niet één kruimeltje van kan krijgen. Niet het *zien* dat andere personen eten en geloven zal een hongerige ziel wat doen. Het *deelnemen er aan* is voor hem persoonlijk nodig. Daarom vervolgt de Psalmist: 'Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten?' Psalm 77:10.

Als we nu eens kijken naar de arme Job, dan horen we hem zeggen: 'Och, dat mijn verdriet recht gewogen werd en men mijn ellende samen in een weegschaal ophief! Want het zou nu zwaarder zijn dan het zand der zeeën; daarom worden mijn woorden opgezwolgen,' Job 6:2,3.

Ja, hij gaat verder en roept uit: 'Want de pijlen des Almachtigen zijn in mij welker vurig venijn mijn geest uitdrinkt. De verschrikkingen Gods rusten zich tegen mij. Och, of mijn begeerte kwame en dat God mijn verwachting gawe en dat het Gode beliefte dat Hij mij verbrijzelde, Zijn hand losliet en een einde met mij maakte', Job 6:4, 8,9.

Wat, zegt u, is dit een kind van God? Ja, een kind van God, één van de kostbare juwelen des Heeren, één van de geliefde kinderen des Heeren, die zijn als Zijn oogappel. Merk erop hoe de Heere de duivel toelaat om Job te verbrijzelen en uit te stropen. Hij werd zo beproefd aan de rechter- en aan de linkerkant dat hij uitriep: 'Och, of ik ware gelijk in de vorige maanden, gelijk in de dagen, toen God mij bewaarde! Toen Hij Zijn lamp deed schijnen over mijn hoofd en ik bij Zijn licht de duisternis doorwandelde. Mijn wortel was uitgebreid aan het water en dauw vernachtte op mijn tak. Mijn heerlijkheid was nieuw bij mij en mijn boog veranderde zich – vernieuwde zich, Engelse vertaling- in mijn hand,' Job 29.

Maar, mijne vrienden, als God sluit, wie kan dan openen? Niet één. Bij het zien van het einde van Job, verstaan we de waarheid van Salomo's woorden: *Het einde van een zaak is beter dan haar begin*. Zo gaat het met al des Heeren dierbare kinderen. Nimmer geldt dit bij het *begin* van een droefheid, een verdrukking, een kwelling, een kastijding of verlies, maar bij het einde, wanneer de Heere Zijn grote doeleinden heeft bereikt, dan is het *einde* beter dan het begin. Het einde van de *geveinsden* en van anderen, die niets zaligmakends kennen van de waarheid van God, is erger dan het begin. Maar bij de Kerk van God ligt het anders. 'Wij weten, dat die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk degenen, die Hij naar Zijn voornemen geroepen heeft'. Want in het einde van David, van Jakob, van Job en anderen, bemerken we de overwinning. Zij hebben overwonnen en waren in staat om de waarheid van de woorden van de tekst met aangenaamheid en de kracht ervan toe te passen en te zeggen: *Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn*.

Als we op de geschiedenis van *Jeremia* letten, dan vinden we hem in een akelige put toen hij uitriep: 'Hij heeft mij gezet in duistere plaatsen, als degenen, die overlang dood zijn. Hij heeft mij toegemuurd, dat ik er niet uit gaan kan; Hij heeft mijn koperen boeien verzwaard. Ook wanneer ik roep en schreeuw, sluit Hij de oren voor mijn gebed. Hij heeft mijn wegen toegemuurd met uitgehouwen stenen; Hij heeft mijn paden verkeerd. Hij is mij een loerende beer, een leeuw in verborgen plaatsen. Hij heeft mijn wegen afgewend; en Hij heeft mij in stukken gebroken; Hij heeft mij woest gemaakt. Hij heeft Zijn boog gespannen, en Hij heeft mij den pijl als ten doel gesteld. Hij heeft mij met bitterheden verzadigd. Hij heeft mij met alsem dronken gemaakt'. Klaagliederen 3:6-16. U vraagt: hoe lang verkeerde Jeremia hier in? Ik weet het niet; zolang als de Heere hem daarin hield. Toen de Heere Zijn gezegende goedertierenheid in zijn herinnering bracht en hem een kruimeltje ervan gaf en hij er zich van bewust werd, dat God in Zijn getrouwheid Dezelfde bleef, dan kon hij juichen: 'Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat we niet vernield zijn, dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben.'

Laten we nu een weinig dichter bij huis komen. *Hoe is het met uw en mijn ziel?* Ik denk, dat sommigen van ons wel samen kunnen reizen. Ons is de geschiedenis nagelaten van Jakob, Job, David en Jeremia en andere kinderen Gods, dat zij zowel hun donkere als hun lichte tijden hadden. Met één uitspraak heeft de Heere Zelf het ons gezegd wat de toestand van Sion is. 'Doch Sion zegt, de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten,' Jesaja 49:14. Dit was de toestand van Sion vanouds; Sion, de gemeente van de levende God, die Hij gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed, Zijn gekochte kudde, Zijn dierbaar huisgezin, met bloed verlost en onderwezen door Zijn Geest. Maar er zijn tijden en gelegenheden, wanneer de Heere Zijn aangezicht verbergt en dan wordt Sion bevreesd, dat God is heengegaan. Als dit het geval is bij een arm kind van God, dan kan hij de taal van zoet vertrouwen niet toepassen en zeggen: *Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn*. Alle mensen in de wereld kunnen het hem niet leren om te zeggen: *Mijn Liefste is mijn*. Alle mensen in de kerk kunnen er hem niet toe brengen en hem overreden om dit met zijn ganse hart en ziel te zeggen.

Wat een gezegend zaak is het, dat de Heere deze les leert. De Heere laat al deze afsnijdende dingen de overhand hebben tot welzijn van de ziel: de werkingen van het ongeloof, de listigheid

en woede van de duivel en het bezwijken van hun arme ziel. Wij zeggen niet, dat er iets in deze dingen is, dat goed is, neen, ze komen van de duivel en het ongelooft. Wettische vrees en al de twijfelingen en vrezen zijn vruchten van het vlees en komen door de werkingen van de satan. Wij prediken deze dingen voor een kind van God, niet om zich er achter te verschuilen en te zeggen, dat zijn ongelooft en zijn bezwijking een bewijs is, dat hij een kind van God is. Omdat hij vreest dat God hem heeft vergeten, kan hij dan moed scheppen uit zijn duisternis? Nee, zo gaat het niet. Hij heeft niemand nodig om hem te zeggen, dat hij moed moet scheppen uit zijn twijfelingen, zijn vrezen, zijn verdorvenheden van zijn hart en de bezwijking van de ziel. De Heere moge hem wel *daarin* bemoedigen, maar hij kan zichzelf *daarmee* niet bemoedigen. Dit zou moed scheppen zijn uit de duivel en uit zijn werken. Neen, nee, hij heeft niets van dat alles nodig. Wat hij nodig heeft, is, dat de Heere hem verlost uit deze staat, zodat hij er over mag gezevier en zich in zijn God mag verblijden.

En als het de Heere behaagt zijn twijfelingen te beantwoorden door in zijn hart te spreken: 'Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij,' Jesaja 49:15,16. Wanneer de Heere hem zo rijk begunstigt en hem geloof geeft om het aan te nemen, dan kan hij zeggen: *Mijn Liefste en ik ben Zijn*. Dit is het wat zijn ziel begeert. Want God laat deze verbergings van Zijn aangezicht, deze bezwijkingen en vrezen de overhand hebben om hem hierdoor te leren, dat hij een zwakke worm, een blinde worm is, een arme bedelaar en geheel afhankelijk. Hoe afhankelijk is Hij van God voor iedere zucht die hij slaakt, voor iedere gift van liefde, geduld, zachtmoedigheid, nederigheid en dankbaarheid! Dit zijn de dingen, die hij leert door de alles besturende hand van God. De duivel leert hem dit nooit. Zodat hij ziet in Wien zijn grote kracht ligt. Tenslotte ziet hij waar hij terecht zou komen, indien God hem niet beschermde en waar zijn plaats zou zijn, indien God hem niet bewaarde. Hier erkent hij van dag tot dag en van uur tot uur, dat hij nimmer veilig is, behalve als hij door de almachtige kracht van God wordt vastgehouden. En dat hij ook niets weet, dan alleen als het de Heere behaagt hem te onderwijzen.

Wanneer deze dingen zo bestuurd worden om zulke arme zielen te brengen in hun druk en ellende, opdat ze tot de Heere komen met een kinderlijk gemoed, zijn ze inderdaad zegeningen. Het is een zegen, als we gebracht mogen worden om te zien, dat deze beproevings en verdrukkingen zijn tot Zijn eer en heerlijkheid. Toen David deze les geleerd had, zei hij: *Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik Uw inzettings leerde*. Wonderlijk! Zult u zeggen. Waarom wonderlijk? Kon hij Gods inzettings leren door er slechts over te horen spreken, zoals de Heere bij Israël deed las Hij hen uit Egypte bracht en door de woestijn voerde en in het land Kanaän leidde? David leerde Gods inzettings, rechten en wetten, *die hem van zijn God en Vader gegeven waren*. Nimmer zou hij die uit zichzelf leren, zelfs niet in zware verdrukkingen en beproevings, maar de *Heere* was het, die ze heiligde en ze als goud voortbracht, zeven maal gelouterd in het vuur en dat maakten ze voor zijn ziel nuttig. Weet u, waarom de Heere verklaart in Zach. 13:9: 'Ik zal het derde deel in het vuur brengen en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk en het zal zeggen: De Heere is mijn God?' Het is, opdat zij gebracht mogen worden om te beleven, dat Hij de hunne is en zij de Zijne, opdat ze bevindelijk kunnen uitroepen: *'Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.'*

Zo ziet u, dat het geheel duidelijk is, dat *dit* de weg is, waarin des Heeren volk Zijn inzettings Zelf leert. Het gaat door vuur en door water, opdat de Heere ze brengt tot een overvloeiende verversing.

Als nu de mensen zeggen, dat al hun vreugde en vertrouwen en al hun verrukkingen en heerlijkheid nimmer kwamen door verdrukkingen, vrezen, moeiten en beproevings, maar dat het tot hen kwam door de almachtige kracht van Gods liefde, mijne vrienden, waar is dan het bewijs ervan? Waar is het getuigenis en het bewijs ervan?

Ik heb dit pad van verdrukking bewandeld. Herhaalde malen ben ik gezonken geweest in gezinsbeproevingen, verdrukkingen, armoede, van alle zijden met schulden omringd. De ene schuldeiser na de andere zond mij een stukje papier om mij mee te delen, dat ik best in staat was om mijn schulden te voldoen en dat ook behoorde te doen. De dag van huur betalen brak aan. De landheer, een vijand van Gods waarheid, wilde de oude Warburton uit de parochie zetten. De Heere verborg Zijn aangezicht en de duivel begon te brullen. En mijn kinderen waren nauwelijks gekleed, of zonder schoenen aan hun voeten. Ach mijn vrienden, als u in zulke engten als deze wegzinkt, zal dat al uw vreugde en vertrouwen op de proef stellen. Ik weet wat er dan in mijn hart omgaat. De duivel zal dan met geweld werken op het vleselijk gemoed en gedachten als deze inblazen: kijk nu eens, en let op sommigen van je burenen; het zijn vloekers, zweeders en sabbatschenders. Zie eens hoe voorspoedig ze zijn en hoe de Voorzienigheid het in hun schoot werpt uit de overvloed Gods. En kijk nu eens naar jezelf en naar sommige anderen waarvan je zegt dat zij Gods volk zijn. Kijk eens naar je gebeden; wat heb je al gebeden tot God en er komt toch geen verlossing. Iedereen gaat tegenin je. En alles wat je gedaan hebt is nutteloos geweest.

Mijne vrienden, ik was zo benauwd, dat het mij deed waggelen en de banden mijner lendenen los gemaakt werden, zodat mijn hart het uitschreeuwde: 'Ondersteun mij, zo zal ik behouden zijn. Mijn ziel is overstelpt in mij. Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht, omdat ze de ganse dag tot mij zeggen: Waar is uw God?' De Heere scheen mij verlaten te hebben; de duivel achtervolgde mij en was gereed om mij te verslinden.

Maar, mijne vrienden, tot eer van God moet gezegd worden, dat de huur er kwam: een half quintje [muntstukje] van de ene kant, 7 shillings van de andere kant, totdat ik genoeg had. De arme huurder, afhankelijk van Gods milddadigheid en barmhartigheid, ging heen als een heer, betaalde zijn huur en kwam terug met een hart vol dankbaarheid jegens de Heere voor al Zijn goedheid. Hij heeft mijn ziel deze heerlijke waarheid geleerd, en zeer lieflijk in mijn hart bevestigd, *dat wij door vele verdrukkingen moeten ingaan in het Koninkrijk van God.*

Kom dan, arme ziel, die dezelfde weg bewandelt en nu nog niet kunt zeggen: *'Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn,'* maar die uitroept: *Ik ben besloten en kan niet uitkomen!* Denkt niet dat de Heere je kastijdt, omdat Hij je haat. Neen, Hij handelt met je zoals een vader met zijn kinderen. Hij geeft ze niet alles waarvan ze denken dat ze het nodig hebben, maar geeft ze het ene en onthoudt hen het andere. De Heere zal het je weldra wel laten zien, dat die weg, welke Hij met je gehouden heeft, de rechte weg is geweest naar de stad ter woning. De Heere zal je laten zien, dat iedere voetstap op de weg in overeenstemming is met het voornemen van Zijn liefde, evenals een kind door een goede vader. Zo zien we, dat Gods kinderen tijden en stonden hebben, waarin ze niet met onze tekst kunnen zeggen: *Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.*

B.
Maar wanneer is het, en hoe gaat het, dat zij de taal van onze tekst van harte kunnen toepassen? Dat moet zijn, mijn vrienden, door niets meer en niets minder, dan met het hart ondervonden werkelijkheid. En het is het ambt van God de Heilige Geest, de derde Persoon in de Heilige Drieëenheid, om Christus in het hart te openbaren. Alle openbaringen, die iemand mag voorwenden, maar niet door Hem gegeven zijn en niet voortgebracht zijn door de gezegende werking en toepassing van de Geest des Heeren Die Christus in het hart openbaart, zijn geen kwart penning waard. Hoort wat onze Heere zegt: 'Wanneer de Trooster zal gekomen zijn, Die Ik u zenden zal van de Vader, namelijk de Geest der waarheid, Die van de Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen,' Joh. 15:26 en 'Die zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en zal het u verkondigen,' Joh. 16:14 Des Heeren geliefde kinderen kunnen zeggen, dat al de zegeningen van de God des verbonds zijn; dat alles wat ze weten, alles wat ze geloven, alles wat ze zien en alles wat ze geestelijk gevoelen, ondervonden moet worden tussen God en hun ziel en dat het is het werk en de toepassing van de Geest van de levende God. Dat ligt niet in het gebruiken van een *middel*. Ik weet wel, dat de Heere middelen gebruikt, de middelen die Hij Zelf heeft ingesteld. Wat ik er mee wil zeggen is, dat de middelen gebruikt kunnen worden, maar de arme ziel mist *de zegen*. Het is de Heere, Die in de middelen

meekomt en God de Heilige Geest neemt de dingen van Christus en maakt ze aan de ziel bekend.

Zo wordt ook gezegd: 'Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, -dat is, Christus de Heere te noemen voor zichzelf, zaligmakend, aangenaam en zalig- dan door de Heilige Geest. Wanneer, mijne vrienden, dit de beleving is, dan gevoelt een kind van God de kracht, die hem in staat stelt om alzo te spreken. Het komt in zijn hart en ziel. Uit zijn banden wordt hij gebracht in vrede en vrijheid. De Heere doet hem ondervinden de vrijheid, de kracht, de vreugde, de zegen de heerlijkheid en de zalving in zijn hart. Dan kan hij spreken van Gods barmhartigheid, omdat zijn ellende weg is. De Heere schijnt in zijn hart met Zijn onsterfelijke roem en heerlijkheid. Niets dan dit kan de mens er toe brengen om met aangenaamheid en blijdschap de taal van onze tekst ondervindelijk eigen te maken en uit te roepen: *Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.*

Wanneer dit het geval is, kan Hij het noch van zichzelf toe-eigenen noch uit zichzelf weer neerleggen, noch in de dienstbaarheid komen zolang de kracht der vrijheid duurt. Wanneer de vrijheid wordt uitgeroepen en God de Heilige Geest het licht maakt in zijn hart, dan looft hij de Heere voor al Zijn barmhartigheden. Hebt u ooit een kind van God gezien, die de Heere gezegend had met het getuigenis, *dat de Heere de zijne is en hij van de Heere?* Hebt u ooit zijn vreugde, zijn lofprijzing, zijn aanbidding gezien? Hebt u wel eens geprobeerd hem er vanaf te trekken? Hem ooit gezegd, dat hij te vèr ging? U kon net zo goed proberen de zon naar beneden te trekken. Wanneer de Heere in zijn hart schijnt, wanneer in zijn ziel de vrijheid is uitgeroepen, wanneer zijn zonden zijn vergeven, wanneer hij een gelovig gezicht heeft op Christus als zijn Gerechtigheid, zijn Kracht en Zaligheid en dan gevoelt de zoete waardij van Zijn bloed en de vrede met God, die alle verstand te boven gaat, wie zal hem dan beroeren? Wie kan hem dan in dienstbaarheid brengen? Wie kan hem dan ter neerslaan? Niemand; zolang de Heere zijn hart verlicht kunnen noch mensen, noch duivelen hem neerwerpen.

Eens was ik van harte ingenomen met een man in onze stad. Het is enige jaren geleden en inmiddels is hij de hemelse heerlijkheid ingegaan. Op zijn sterfbed begunstigde de Heere hem met een aangenaam getuigenis en zijn uiteinde was dierbaar. In zijn laatste ziekte ging ik hem opzoeken. Hij had gevraagd mij te roepen. Hij scheen niet anders dan vel over been.

Op een zeer merkwaardige wijze had de Heere zijn ziel verlost. Zijn vrouw was lid van onze gemeente. Zij had honderden malen gebeden of de Heere hem tot de kennis van de waarheid wilde brengen. Hij was grotelijks verward onder de verschikkingen des Heeren. Toen hij de kapel bezocht had, werd hij bevreesd, dat het niets anders was dan onbeschaamdheid en werd hij verzocht om een eind aan zijn leven te maken. Op een keer kwam hij naar de kapel met het voornemen in zijn hart, dat hij zich zou verdrinken, indien hij de verlossing niet zou vinden. Maar de Heere drong in zijn hart met de volle openbaring van Zijn liefde en hij had een gezegende verlossing. Hij kon over de slaafse vrees niet de minste gedachten meer hebben, toen hij zo'n zaligheid smaakte. De hele nacht deed hij niets anders dan God loven. Tenslotte trachtte men hem over te halen naar bed te gaan. Maar hij kon niet in bed liggen nu de Heere zijn zonden vergeven had. Hij kon zeggen: *De Heere heeft mij verhoord; mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.* Tot zijn vrouw zei hij: wat, jij een lid van de gemeente en dan naar bed gaan om te slapen in plaats van onze dierbare Heere te roemen, te prijzen, te aanbidden en te danken! Zijn vrouw vertelde, dat hij de gehele nacht preekte. 'Wie kan nu liggen en slapen?' Zei hij, 'ik kan het niet.' Zo stond hij weer op en zong en loofde en prees de Heere vanwege Zijn goedheid aan hem bewezen.

Men stuurde iemand met een briefje naar mij, met het verzoek hem te bezoeken, maar zij deelden mij mee, dat zij dachten, dat hij licht in zijn hoofd was. Maar spoedig ontdekte ik, wie en waar hij was. Ik bemerkte dat hij zeer gezond van hoofd was. Al zijn gesprekken gingen over Christus, de heerlijkheid van Christus en de eer van Christus.

Mijne vrienden, wanneer de Geest Zijn getuigenis geeft in onze harten, dat Christus de onze is en wij de Zijne, dan is het, dat wij de vrede genieten in het geloven. Dan kan de ziel de taal van

onze tekst zich met aangenaamheid toe-eigenen. Er is dan geen twijfel, geen wantrouwen en geen misschien. Zoals de apostel het zegt: 'De Geest Zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn; indien wij kinderen zijn, dan zijn wij ook erfgenamen; erfgenamen Gods en mede-erfgenamen met Christus. ' Zo dan, mijne vrienden, het is de Geest, Die Jezus openbaart, Hem openbaart in onze harten. Wanneer de ziel dit getuigenis heeft, zal hij Christus gaan loven, danken en aanbidden. Hij zal Hem kronen, als de Heere van allen.

Doch om te komen tot *de zwakken*, die niet kunnen spreken over dit zoet getuigenis en die een zachte behandeling nodig hebben en met melk gevoed moeten worden. De Heere zeide tot Petrus: 'Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Hoedt Mijn schapen. Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief? Weidt Mijn lammeren.' De Heere is bezorgd over Zijn lammeren, de zwakken, de arme stamelaars, die niet duidelijk kunnen spreken. Kom, arme, zwakke, slap van handen en met struikelende knieën en een kwijnend hart; vrees niet. De Heere zegt tot u: 'Wees sterk, vrees niet, zie, uw God zal ter wrake komen met de vergelding Gods, Hij zal komen met de vergelding Gods, Hij zal komen en u verlossen.' 'Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek niet uitblussen. Hij zal in waarheid het recht voortbrengen. ' 'Zalig zijn ze, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden. ' 'Zalig zijn ze, die treuren, want zij zullen vertroost worden'.

Hij is de goede Herder. Hij neemt de lammeren op en draagt ze in Zijn armen en legt ze aan Zijn boezem. Zachtjes leidt Hij deze beladenen, die niet alleen kunnen wandelen, Zodat u, arme, vrezende ziel, gedragen zult worden door de Goede Herder om op Gods tijd de taal van de tekst eigen te maken en voor uzelf te kunnen zeggen: '*Mijn Liefste is mijn en ik ben Zijn.*' De Heere bepaalt Zelf wanneer die zaak in uw hart wordt gegeven. 'Ach', zeggen sommigen, 'ik vrees dat het nooit zal gebeuren'. Maar wat de Heere zegt, dat zal gebeuren en niet wat uzelf vreest. Gij arme, wankelmoedige ziel, die door de vreeze des doods uw ganse leven der dienstbaarheid onderworpen zijt, u zult leven en de tijd zal komen, dat de Heere uw banden zal breken en u in de heerlijkheid zal thuis halen. U zult dan ondervinden, dat Gods beloften tot in alle eeuwigheid altijd vervuld zullen worden.

Toepassing

Tenslotte dan, om te besluiten. Welke zijn de vruchten en uitwerkingen van dit gezegend getuigenis in het hart en leven? Wel, mijne vrienden, de vruchten en uitwerkingen zijn om voor God te leven, God te verheerlijken, te loven en neer te zinken in ootmoed aan Zijn voetbank. De ziel voelt zich onbekwaam, vanwege gebrek aan woorden, om zich uit te drukken in het lofprijzen van de Heere en Zijn neerbuigende goedheid aan hem geopenbaard. 'O, Heere', zegt hij, 'waarom hebt U deze dingen aan mij geopenbaard en niet aan de wereld? Waarom mij?' O, hoe kan dan zijn ziel roemen en zingen van de verkiezende genade en liefde! Zijn hart kan zich verheugen in de liefde van de Vader, zijn Vriend en Zijn Toevlucht. Hij kan zich verheugen in Christus als Zijn Priester, zijn Koning, zijn Herder en zijn Alles in al. Welke liefde wordt er dan gevoeld voor Hem en voor Zijn zaak en Zijn volk, Zijn eer en Zijn heerlijkheid!

Mijne vrienden, de bekommering van de arme ziel, die zo begenadigd is, is de vrees, dat hij tegen de Heere zou zondigen en Hem ongehoorzaam worden. Nooit zag ik de zonde half zo afschuwelijk onder het gevoel van de veroordeling van Gods wet in mijn consciëntie en het gevoel van Gods wraak over mijn zonden, dan toen ik geleid werd tot Calvarië en de Heilige Geest Jezus openbaarde en mij zegende met het dierbaar geloof om Hem te aanschouwen als mijn God, mijn Jezus. Ik zag Hem op een geestelijke wijs, door het geloof, Zijn handen, Zijn voeten, Zijn zijde, Zijn hoofd. Ik zag Hem door het geloof, alzo doodbloedende voor mij. O, mijn vrienden, toen waren mijn indrukken zo overweldigend dat ik uitriep: 'Wat, alles voor mijn verdoemelijke zonden?' Ik zag dat ik Hem kruisigde, dat ik de nagels in Zijn handen en voeten sloeg. En ik gevoelde zo'n haat tegen de zonde, zulk een walging van mezelf en een afschuw van mijn goddeloze daden. Maar op dezelfde tijd ook zo'n liefde tot Hem, dat ik geen woorden

kon vinden om de gevoelens van mijn hart uit te drukken. De Heere zegt in Zach. 12:10: 'En zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene.'

Welke uitwerking heeft deze bevinding op de gemoedsgesteldheid, de daden en het gedrag, zowel thuis als daar buiten, in de kerk en in de wereld, in het publiek en in het verborgene! Wanneer dit gezegend getuigenis in het hart wordt geproefd en gesmaakt, zoekt de mens niets dat hem zou kunnen verstoren. Hij zoekt om met de Heere te wandelen. En de begeerte van zijn ziel is of de Heere hem bewaren wil, opdat hij nooit Hem mag ontoren, maar dat hij voorzichtig mag wandelen, eerlijk en oprecht handelen en de leer van God zijn Zaligmaker in alles moge versieren.

O mijne geliefde vrienden, verbondsliefde, het verbondsbloed, verbondsgenade, het verbond der beloften en waarheid én een geest van de vreze Gods, zijn alle dingen, die altijd goede werken in woorden en daden voortbrengen. Niets bedroeft de ziel meer dan de Heere te ontoren. Het verlangen van het hart is om meer en meer tot eer en verheerlijking van Zijn Naam te mogen leven.

Dit, mijne vrienden, is een goede wortel, die goede vruchten voortbrengt. Een arm kind van God heeft het getuigenis in zijn hart, dat hij het eigendom van de Geliefde is en dat zijn Liefste de zijne is. En daar hij nu zo gezegend wordt, kan niemand dat veranderen of vernietigen noch hem bevreesd maken voor de verdoemenis.

Die arme, geliefde man Gods, wie preekte, en nog preekt en zal preken tot aan het eind der dagen, die hoogbevoorrechte man, William Huntington, wiens werken de Heere prijzen en die nu geprezen wordt van zuid tot noord, van oost tot west, zei eenmaal –als ik het goed herinner sprak hij van toen over de heerlijke vereniging van de heiligen met Christus, hun Hoofd- dat niemand, die het getuigenis in zijn hart heeft en die door de Geest getuigenis van deze dingen in de consciëntie draagt, bevreesd behoeft te zijn voor de verdoemenis. Naar hun gevoelens konden ze in die diepte neerdalen, maar ze zullen er niet in blijven. Wat deed het mijn ziel goed! Ik voelde de dierbaarheid ervan in mijn hart en ziel!

Toen dat gezegend getuigenis tot mij kwam, werd de vrees der hel weggenomen. Mijn enige angst was om tegen God te zondigen, Hem te beledigen en in strijd te handelen tegen de volheid van Zijn genade en goedertierenheid. Ik kon niet op een lichte en oppervlakkige manier praten over de zonde, alsof die Gods kinderen niet zouden verdoemen. Nee, nee, mijne geliefde vrienden. Het kwam met zulke ernst en bracht in mijn hart zo'n Goddelijk getuigenis, dat het mij met aangenaamheid in staat stelde te zeggen: 'Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt, wie is het die verdoemd? Christus is het, Die gestorven is, ja wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.' De zonde zal Gods heiligen nimmer verdoemen om ze in de hel te werpen. Bovendien hebben ze een godvruchtig gevoel van tederheid en nederigheid en zij vrezen dat kwijt te raken, opdat ze geen zonde zouden begaan en Hem zo te ontoren en hun eigen geweten kwetsen. Dit is de Goddelijke vrees, die hen vergezelt; een vrucht van hun vreugde en vrede. Daarom, dit zoete vertrouwen, dat door God wordt gewerkt, zal zijn tot Zijn lof en eer.

Moge de Heere dat u en mij schenken, ja ons een overvloedig deel ervan verlenen in onze harten, tot eer van Zijn Naam. AMEN.